

minister: „Vil den højtærede Finansminister undersøge de fra flere Sider fremkomne Paastande, at der fra den tyske Stats Side ydes de tyske Møllere en Eksportpræmie, og vil den højtærede Finansminister, hvis disse Paastande bekræftes, da foranledige, at den danske Regering henvender sig til den tyske Regering og kræver den omtalte Eksportpræmie afskaffet?“

Jeg har dernæst nogle Bemærkninger at gøre til den højtærede Forsvarsminister. Vi har nu haft civile Forsvarsministre her i Landet i 7—8 Aar, og jeg tror nok, jeg tør sige, at disse skiftende civile Forsvarsministre har beredt os adskillige Skuffelser. Da vi begyndte med de civile Forsvarsministre, var der mange, der troede, at de i høj Grad vilde bidrage til at demokratisere, indføre mere Folkelighed i Hæren. Men ser man paa navnlig de sidste Aars Begivenheder, forekommer det mig, at Udviklingen gaar i en helt anden Retning end Indførelse af Folkelighed i Hæren. Jeg skal ikke her nævne mange Enkeltheder, men det forekommer mig, at særlig Officersstanden optræder saa udfordrende nu, som den ikke har gjort i lange Tider. Om Aanden og Tonen indenfor denne Officersstand fik vi for nylig et Vidnesbyrd, da en dansk General i Frankrig udtalte de sørgelige Ord, kan man vel sige: Vi Officerer slaas ikke med Hjertet, men med Næverne. Det er naturligvis i høj Grad mærkeligt, at en dansk General rejser til Udlandet og holder en Tale, i hvilken han overfor hele Verden tilkendegiver, at Militærvæsenet for de Herrer Officerer er et Haandværk, og ved at bruge Ordet „Næver“ ydermere i høj Grad henleder Tanken paa Slagterhaandværket. Vi hørte af den højtærede Forsvarsminister, at det ærede Medlem fra Bælum har modereret sine Udtalelser om den Behandling, som var blevet Soldaterne til Del under Manøvrerne. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem fra Bælum behøvede at moderere sine Udtalelser, men det er vel gaaet det ærede Medlem som saa mange andre af de Mænd, der har deres Oplysninger fra Soldater, som bagefter nødig vil lægge Navn til, naar det bliver fordret. I alt Fald kan jeg forsikre den højtærede Forsvarsminister, at paa Bladkontorerne indfinder der sig i de sidste Aar i stigende Antal Soldater for at klage over den Behandling, der bliver dem til Del. Det forekommer mig ogsaa, at Soldaterne under den sidste Manøvre behandledes unødigt haardt. Der indtraadte de sidste Nætter meget koldt Vejr, men desuagtet lod man dem ligge ude under aaben Himmel. Den

højtærede Forsvarsminister paastaar ganske vist, at Sygelisterne udviser et mindre Antal Sygedage end i Fjor, men det kan være en ren Tilfældighed. Det var dejligt Vejr under den første Del af Manøvrerne, først i de sidste Dage blev det koldt, og de fleste af Soldaterne sørgede for at komme hjem i Stedet for at blive indlagt paa Sygehuset lige ved Manøvrernes Slutning.

Naar henses til de mange Skandaaler og Affærer, der har været fremme, tror jeg at turde sige, at de civile Forsvarsministre ikke har bidraget til at folkeliggøre Hæren. Jeg beklager, at Udviklingen synes at gaa i den forkerte Retning, særlig i det sidste Par Aar. Jeg vil ikke fremkomme med mange Enkeltheder, men blot anføre et enkelt Eksempel paa, hvorledes Tonen er i Hæren. Sidste Nytaarsnat gik en af vore Prinser, ledsaget af en Premierløjtnant, over Amalienborg Slotsplads. Da de passerede Skildvagtens, udbrod Prinsen, som er en dannet og høfflig Mand, „Glædeligt Nytaar“. Soldaten, som var en Gaardmands-søn fra Viborgegen, og som fra sit Hjem var vant til at være høfflig, sagde: „Tak i lige Maade, Deres kongelige Højhed“. Et Øjeblik efter vendte Premierløjtnanten tilbage og tiltalte Soldaten paa følgende Maade: „Hvad Satan i Helvede! Understaar De Dem at svare, naar Hans kongelige Højhed nedlader sig til at ønske Dem „Glædeligt Nytaar“, De maa jo være forrykt, Mand, og De kan stole paa, at det skal blive Dem en dyr Historie“. Det gik nu ikke saa galt, men Tonen kender vi, det er den gamle, den aarhundredgamle, og den samme, enten vi har civile eller militære Forsvarsministre. Nu vil jeg ikke her sige, at alle Officerer optræder paa denne Maade overfor Mandskabet. Det kunde for Eksempel aldrig et Øjeblik falde mig ind at tro, at en Mand som det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) vilde tiltale sine Soldater paa den Maade, men der er et uhyggeligt Antal Officerer, der anvender denne gamle Tone, ikke alene overfor de menige, men ogsaa overfor Underofficererne. Jeg har ikke noget imod, at unge Mennesker, der indkaldes som Soldater, skal vænnes til Orden og Disciplin og til mandig og uforfærdet Optræden, jeg finder det i sin Orden, at man vænner Mandskabet til det; men naar man Dag for Dag trækker Underofficerer frem foran Fronten og ydmyger dem paa den mest haanlige og blodige Maade, hvorledes skal disse Underofficerer saa være i Stand til at indpode Mandskabet Orden og Disciplin. Det gaar tidt saadan i Verden, at Raahed